

— Ти остави това, меко почна той — ами вижъ да кажешъ на пждаря нека пусне добитъка, че не е човѣщина.

— Умъ не ща — стига ми моя, а говедата нѣма да пусна, догдето не платишъ сто лева. Глобявамъ те!

— На сто кжса ставамъ, но пакъ ги не давамъ!

— Ще дадешъ и хоро ще играешъ отгоре!

— Отъ тебе ли?!

— Млъкни, ти казвамъ!

— Нѣма да млъкна!

— Занѣмѣй, псе!

— Ти си псе... гладно куче си ти, а не азъ!

На единъ скокъ, като котка се измъкна кметътъ покрай масата, хвърли се върху Камена и, догде се защити, нанесе му два силни удара съ ржка върху главата, улови го за шията, тлъсна го напредъ и побѣснѣлъ, почна да го рита гдето му попадне!

Всички се завтекоха и единъ ритна вратата. Кметътъ стоеше срѣдъ канцеларията, правъ, побледнѣлъ, запъхтѣнъ, а Каменъ съ облѣно въкръвь лице, запушваше разбития си носъ.

Единъ възстаръ човѣкъ се проврѣ напредъ и каза:

— Срамота, бе Любене, че ти Господъ нѣмашъ ли? На какво прилича това...

— Азъ ли съмъ кривъ, че е дошелъ да се бие съ мене — нагло отвърна кметътъ.

— Срамота! Засрами се отъ хората баримъ.

— А ти какво се въвирашъ, гдето не ти е работа? Ще го науча азъ него... актъ ще му съставя, подъ сждъ ще го пратя; ще видимъ кой е виновенъ.